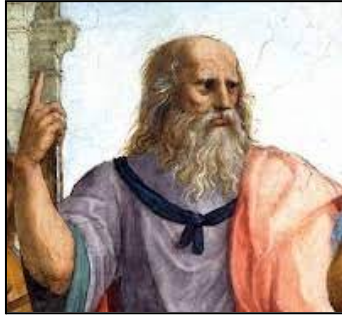

El convit de Plató

VIDA DE L'AUTOR

Plató va néixer a Atenes al voltant de l'any 427 aC. Provenia d'una família distingida, d'aristòcrates, i va ser molt ben educat en les arts i coneixements de la seva època. Des dels seus vint anys, serà un fidel company de Sòcrates.

En el diàleg *Defensa a Sòcrates* (en alguna ocasió traduït com a *Apologia de Sòcrates*) ens narra el procés contra el vell Sòcrates, de setanta anys, quan ell encara no havia complert els trenta.

La mort del seu mestre serà la raó per la qual mai es dedicarà a la vida pública atenesa. Tot i que va viatjar fins a tres ocasions a Sicília per provar d'instaurar les seves idees polítiques al regne de Siracusa, aquestes mai van arribar a bon port.

Quan en tenia quaranta, decideix fundar la seva escola, l'Acadèmia, als afores d'Atenes. Tret d'un tercer i últim intent polític a Siracusa, va romandre a l'Acadèmia fins a la seva mort, moment en què redactava les *Lleis*, la seva última obra inacabada en què es retractava d'algunes de les seves idees de joventut.

LA SEVA OBRA

Contràriament a Sòcrates, Plató va ser un escriptor molt prolífic. Si bé n'hem conservat els escrits *exotèrics* (escrits per a un públic general), no conservem els escrits *esotèrics*, els apunts que els seus alumnes prenien a l'escola de Plató. La seva contribució literària és molt interessant perquè és capaç d'inventar un nou estil, el diàleg en prosa, motiu pel qual se l'ha titllat de geni dramàtic.

Els primers diàlegs platònics són considerats com a peces claus de la literatura on es fa un retrat de Sòcrates. Mentre que els diàlegs de vellesa són peces ja més filosòfiques. En l'actualitat, coneixem trenta-cinc obres majoritàriament en forma de diàlegs (tot i que tant *El convit* (també anomenat *El banquet* o *El simposi*) com la *Defensa de Sòcrates* són excepcions d'aquesta catalogació), una col·lecció de tretze cartes (on no totes són autèntiques) i també una col·lecció de definicions.

Qui sap si el matemàtic Alfred North Whitehead exagerava quan deia de la tradició filosòfica que «consisteix en una sèrie de notes a peu de pàgina a Plató». El que és clar és que la força i riquesa de les idees de Plató han marcat direccions i grans interessos en la història de la filosofia.

LA NOSTRA LECTURA

Com dèiem, *El convit* tot i contenir diàlegs és, de fet, un simposi: Una narració d'un grup de persones que beuen vi plegades. En aquest cas, per celebrar el guardó del poeta Agató. Per tant, els amics d'Agató, tots ells professionals liberals i intel·lectuals de l'Atenes de Sòcrates, es troben reunits.

Resulta especialment interessant com se'ns presenta el record d'una narració d'una narració. I, en conseqüència, el nostre narrador, Apol·lodor, omet detalls per manca de memòria d'allò que li ha explicat Aristodem. Però també és especialment aguda la intervenció final de Sòcrates, perquè llavors ens adonem que «Apol·lodor ens explica allò que Apol·lodor va dir a Glaucó que Aristodem va dir a Apol·lodor que Sòcrates va dir que Diòtima li havia dit».

En un inici, *El convit* presenta una trobada amb l'objectiu d'embriagar-se, un *simposi* (en grec *beure plegats*). Però finalment s'esdevé una trobada per lloar el déu Eros, l'amor. Cadascun dels personatges farà un discurs elogiós a l'amor. Els discursos ens plantejaran què cal entendre per amor, si hi ha algun amor que ens faci millors, si necessitem l'amor (per imperatiu biològic), si entenem correctament l'amor o fins i tot quin amor hem de perseguir, que és allò s'ha denominat erròniament l'amor platònic.

